

Medlem i focus

Namn: Eva Söderberg
Hemort: Nyköping
Utbildning: Mätningsteknisk specialkurs, Kristianstad 1982
Arbetar: Kartenheten, Nyköpings kommun
Medlem sedan: 1983
Antal MätKart: 3

Att enbart nämna Mätningsteknisk specialkurs i Kristianstad som min utbildning känns lite fjuttigt eller oförtjänt strukturerat. I själva verket gick jag till att börja med de tre åren på Naturvetenskapliga linjen på gymnasiet för att man ju då kunde välja "vad man ville" att utbilda sig till i fortsättningen! Tänk om jag hade valt 2-årig Teknisk linje som var den verkliga genvägen till en snabb "examen" som mätningssingenjör! Istället gick jag den "långa vägen" via lanthushållsskola (konsumtionslinjen i den tidens gymnasieskola), praktik på förskola, biologi och geovetenskap på Umeå universitet, naturgeografi på Uppsala universitet och sedan äntligen 6 månaders praktik på Lantmäteriet i Västerbotten.

En framtid som biolog var ytterst osäker i slutet av 1970-talet och intresset för kartor gjorde att jag funderade på kartteknikeryrket. Man kunde kanske få jobba ute också?

Där på Överlantmätarmyndigheten i Umeå, bland jordeböcker och registeratorer, tog jag mina första steg i branschen. Att sticka upp avstyckningar i registerkartan, 1:20 000 på kartong och skriva skrivstil med reservoarpena i jordeböckerna var svårt. Min finmotorik och handstil var inte alls i klass med de virtuoser som jobbade på ÖLM i Umeå. En dag kom Bert Forsman från Umeå Lantmäteridistrikt och pratade med mig och undrade om jag var med i facket. Innan han hade lämnat huset hade han konstaterat att "du passar nog bättre borta hos oss". Han blev min räddande ängel #1. Förunderligt snabbt kunde jag lämna jordeböckerna för en tillvaro i naturen, visserligen snö och lite kallt och stål-mätband och ännu kallare, men ändå.

Eftersom jag hade nosat på den akademiska världen låg nu Lantmätartutbildningen nära till hands. Då trädde räddande ängel #2 in. Lantmätare Torbjörn Yttergren satt bakom sitt skrivbord och sa – Passa dig för att bli lantmätare, då hamnar du här! Han visste att jag gärna ville jobba ute och då gällde det istället att välja bland de utbildningsorter som hade den tidens "snäppet-under-lantmätartutbildning": Härnösand, Stockholm eller Kristianstad. Med en nyutexaminerad fågelskådande miljö- och hälsoskyddsinspektör i sällskap, var Skåne och Kristianstad ett givet val och därmed påbörjade jag min tredje gymnasieutbildning!

Ett jobb som biolog skulle vara svårt att få, men när jag slutade min utbildning i Kristianstad visade det sig att de inte var lätt att få jobb inom byggsektorn heller. I januari 1983 åkte vi till Australien för att luffa runt, samtidigt hade jag lämnat en bunt med ansökningshandlingar till en kompis med uppmaningen; sök allt söder om Dalälven! Två dagar efter att vi kommit hem ringde telefonen, Sven-Olof Andersson från Hallstahammars kommun sa att de var väldigt intresserade och att det var bra om jag kunde börja jobba så snart som möjligt. Visst sa jag, men jag hade väldigt bråttom till Kartboken för att se var i hela världen Hallstahammar låg!

Efter vanlig kommunal mätning i Hallstahammar fick jag sedan jobb på Stadsingenjörskontoret i Lunds kommun där man också var Kommunal lantmäterimyndighet. Det är bara att erkänna: slå rör i den skånska myllan är lättare!

Familjen hade med åren utökats med två skåningar och 1990 tyckte vi att vi hade ett riktigt bra läge att flytta norrut när både jag och min man fick jobb på Nyköpings kommun. I glappet mellan jobben kunde jag flika in en kurs i satellitgeodesi på Uppsala universitet. GPS var på gång men utrustningen var fortfarande gigantisk och beräkningarna som vi för säkerhets skull fick prova att härleda och beräkna för hand var lika omfattande som utrustningen.

Det var fantastiskt roligt att börja jobba på Stadsingenjörskontoret i Nyköping. Där hade man nämligen kommit så långt att fältpersonalen fick förbereda och efterbearbeta sina jobb. Det vanliga i kommunal mätning var annars att särskild beräknings- och karteringspersonal hanterade jobben före och efter fältmätning. Tyvärr delades Nyköpings kommun i Nyköping, Trosa och Gnesta kommuner samtidigt som vi flyttade dit och vi som var sist anställda fick helt enkelt sluta! Pust och stön, men ändå en rolig tid eftersom jag hade turen att få den ena projektanställningen efter den andra på i tur och ordning: Länsstyrelsen, Lantmäteriet och Skogsvårdsstyrelsen.

Projekthoppandet slutade när jag sedan fick en fast anställning på Sjökarteenheten på Sjöfartsverket i Norrköping. Min uppgift var att förse fartygen med underlag inför sjömätningssupdrag. Från början tänkte jag att jag kanske kunde få tillbringa en del tid ombord på fartygen. Men det mest praktiska var då att hänga med hela tvåveckorsperioder vilket var ungefär det mest opraktiska med två små barn och en man som hade börjat pendla i motsatt riktning från Nyköping.

Att jobba med sjömätning är på många sätt en helt annan utmaning än mätning på land. Dels samlar man in stora datamängder där bara ett fåtal programvaror knappt har kunnat hantera dessa, dels är den enhet man jobbar ifrån rörlig i både tid och rum och man behöver ha noggrann koll på allt, även vattenståndet.

Tillsammans med Försvaret opererade Sjöfartsverket en helikopter med laserutrustning för att i första hand kartera grundare bottnar. Där hade jag förmånen att få vara med vid några tillfällen och även hålla i spakarna vilket var en verkligt häftig upplevelse. Flera år i rad deltog fartygen i minröjningsoperationer i Baltikum, vilket för min del betydde att tryckta sjökort i gamla ryska referenssystem skulle överföras till digitala underlag som hjälp i kartläggningen. Även om omgivningen var spännande och jag hela tiden hade täta kontakter med mätpersonalen kunde jag inte komma ifrån att jag hade hamnat bakom skrivbordet.

Dags för räddande ängel #3. Det var 17 år sedan jag slutade min senaste anställning som mätningssingenjör, de senaste 13 åren pendlade jag mellan Nyköping och Norrköping och så ser jag en platsannonser: mätningssingenjör på Nyköpings kommun. Med stor tvekan skickade jag ett mejl, fem minuter innan ansökningsstiden gick ut. Jag blev kallad till intervju och nu blev det plötsligt upp till bevis. Var det sant som jag alltid sagt, att mätningssingenjör var världens bästa yrke? Skulle jag kunna hoppa in igen efter så många år vid skrivbordet? Tja, nu har jag jobbat ett par år och trivs jättebra. NätverksRTK/GNSS-tekniken är det stora lyftet och den digitala avvägaren den stora besvikelsen – scanna en streckkod, Gud så intetsägande!

Ska jag nämna något kort om fritiden så hamnar vi på jobbet i alla fall. Ända sedan flytten till Nyköping har jag deltagit i Kartografiska Sällskapetets lokalavdelning i Norrköpings aktiviteter, från början tillsammans med min dåvarande chef Björn Albing och sedan på egen hand som styrelsemedlem och ordförande.

Resande och kartläsande är också ett stort intresse. I princip går det till så att min man fågelskådaren hittar på omöjliga ställen i världen och jag ser det som en utmaning att frakta familjen dit och runt. Vi har bl a tagit tåget till Beijing, seglat runt Kap Horn och vandrat upp på Kilimanjaro.

Eva Söderberg
eva.soderberg@nykoping.se